

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: AN' VÆVER.

Citation: Aakjær, Jeppe: "AN' VÆVER.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid60557/facsimile.pdf>
(tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Men hvad a ska sej Dem,
 hvad Knap a ska drej Dem,
 det ved a sgi naple, hwis ett a maz træj Dem.
 Men De ska jo ha æ
 te jen, som De ga æ,
 en Stoder „der samier“; naa, kom saa og ta æ!

Det vil a forær Dem,
 Gid Fanden fortær Dem,
 om tire med den Slaw De'el besvær Dem!

18/9 1909.

AN' VÆVER.

GAMLE An' Væver hun færdes saa stille
 som nyslende Mus mellem Siv,
 kjender saa lidet til Døgnet's Larm
 og Verdens fortlumlende Kiv.

Gamle An' Vævers brøstfældige Hytte
 har altid et Lys i sin Rude,
 skinner saa langt over vildene Hede
 for alle som sildig er ude.

Gamle An' Væver hun karter og spinder
 til dybt i den øde Nat,
 taber i Søvne den slingrende Traad
 og faar den majsomuelig fat.

Gamle An' Væver gaar rundt om sin Hytte,
 mens Duggen i Kaalene fælder,
 skaafmer ud mod de brøde Kjær,
 hvor rugende Vibe skvalder.

sgj. sammend; træj. ætte; Stoder, Stodder; a æ, tag det' Slaw. Slags;
 skvalder. spejder anstrengt.

Regnfang dufter fra Kaalgaardfiget
 og Løg bag Lavendlers Hegn,
 ved de gamle An' Væver for vist,
 at Natten vil ende i Regn.

Kilderne hulker i Sommerkvælden
 og Hededammene dæmpe,
 spærrer hun da for Høns med Told,
 for Faarenes Sti med en Krampe.

Kornmo' blomrer i Hederngen
 og flimrer paa sodet Bjælke,
 sitrer et Nu mod den hvide Gavi,
 hvor Silden hænger til Spjælke.

Henter hun stille ved Brønden sin Si
 og lukker saa Katten ind,
 ser under Karmen den rødlige Maane,
 mens Døren hun skodder med Pind.

Gamle An' Væver — saa fattig hun lever,
 saa kongelig dog hun drømmer,
 mens Natteregnen paa Tagets Mos
 sin Skaal saa dulmende tømmer.

1909.

TRINES KO.

JULEAFTENSTEMNING.

NU skal du ha din Havrekjærv,
 og jeg skal ha' min Nætter;
 lidt lyet Vand for gammel Tand
 jeg her i Krybben sætter.
 Brug du saa kun din gamle Mund;
 jeg har jo mer i Loen!
 En saadan gjæv og yndig Stund
 man sørger først for Koen.

hænger til Spjælke, hænger til Tørring.